

BİR KÜÇÜCÜK OĞLANCIK VARMIŞ
Bir küçücük oğlancık bir gün okula başlamış
Pek mi pek akıllıymış.
Okulu da pek büyümüş.
Ama akıllı çocuk sınıfına dışardan
Kestirme bir yol bulmuş,
Buna çok sevinmiş.
Artık okul ona kocaman görünmüyormuş.

Bir zaman sonra bir sabah
Öğretmen demiş ki:
“Bugün resim yapacağız.”
“Ne güzel” demiş çocuk.
Resim yapmasını çok severmiş.
Her türlüünü de yaparmış:
Aslanlar, kaplanlar,
Tavuklar, inekler,
Trenler, gemiler.
Mum boyalarını çıkarmış
Ve çizmeye başlamış.
Ama öğretmen “Durun” demiş.
“Henüz başlamayın!”
Ve herkes hazır olana kadar beklemiş.

“Şimdi” demiş öğretmen,
“Çiçek çizmesini öğreneceğiz.”
“İyi” demiş çocuk.
Çiçek çizmeyi çok severmiş.
Ve pek güzellerini yapmaya başlamış
Pembe, mavi, portakal mum boylarıyla
Ama öğretmen “Durun” demiş.
“Size nasıl yapılacağını göstereceğim.”
Yeşil saplı kırmızı bir çiçek çizmiş.
“İşte” demiş öğretmen.
“Şimdi başlayabilirsiniz.”
Küçük çocuk bir öğretmenin resmine bakmış.
Bir de kendininkine.
Kendininkini daha bir sevmiş.
Ama bunu söylememiş.
Kağıdını çevirip
Öğretmeninki gibi
Yeşil saplı kırmızı bir çiçek çizmiş.

Bir başka gün
Küçük çocuk dışarıdan sınıfa açılan kapıyı
Başardığında tam bir başına açmayı
Şöyle demiş öğretmen:
“Bugün çamurdan bir şey yapacağız.”
“Ne iyi” demiş çocuk.
Çamurla oynamayı çok severmiş.

Her şeyi yapabilirmiş onunla:
Yılanlar, kardan adamlar,
Filler; fareler,
Arabalar, kamyonlar.
Başlamış çamuru
Yoğurup sıkıştırmaya.
Ama öğretmen demiş:
“Durun! Daha başlamayın!”
Ve beklemiş hazır olmasını herkesin.

“Şimdi” demiş öğretmen.
“Bir çanak yapacağız.”
“Güzel” demiş çocuk.
Çanak yapmasını severmiş.
Ve başlamış yapmaya
Boy boy, şekil şekil çanakları.
Ama öğretmen “Durun” demiş:
“Size nasıl yapılacağını göstereceğim.”
Ve de göstermiş herkese
Bir büyük çanağın nasıl yapılacağını.
“İşte” demiş öğretmen
“Artık başlayabilirsiniz.”
Küçük çocuk bir öğretmenin çanağına bakmış.
Bir de kendininkine.
Kendininkini daha bir sevmiş
Ama bunu söyleyememiş.
Topağını yuvarlayıp yeniden
Yapmış öğretmeninki gibi
Derin bir çanak.

Ve çok geçmeden
Küçük çocuk öğrenmiş beklemeyi
İzlemeyi,
Ve herşeyi öğretmen gibi yapmayı.
Ve çok geçmeden
Başlamış kendiliğinden hiçbir şey yapmamaya

Ama birdenbire
Taşınıvermişler başka bir eve,
Başka bir şehirde,
Ve çocuk gitmiş başka bir okula.
Bu okul daha da büyükmüş
Öbüründen.
Kestirme yolu da yokmuş dışarıdan
Büyük basamakları çıkmak
Ve uzun koridorlardan geçmek
Gerekmiş sınıfa kadar.
Ve daha ilk gün
Demiş ki öğretmen:
“Şimdi resim yapacağız.”

“Güzel” demiş çocuk.
Ve beklemiş öğretmenin
Ne yapacağını söylemesini
Ancak öğretmen bir şey söylemeden
Başlamış dolaşmaya.
Küçük çocuğa gelince durmuş.
Sormuş: “Resim yapmak istemiyor musun?”
“İstiyorum” demiş çocuk.
“Ne yapacağız?”
“Ne istersen”, demiş öğretmen
“İstedğim renk mi?” diye sormuş çocuk.
“İstedğin renk” demiş öğretmen.
“Herkes aynı resmi yaparsa
Ve aynı renkleri kullanırsa
Kimin neyi yaptığını
Ve neyin ne olduğunu nasıl anlarım ben?”
“Bilmem”, demiş çocuk.
Ve başlamış çizmeğe.
Yeşil saplı kırmızı bir çiçeği.

Helen Buckley